

วัดลานชะ

จิตอาสาจากสายใยศรัทธา

วัดลานชะ ตั้งอยู่หมู่ที่ 1 ตำบลนาขยาด อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง มีเนื้อที่ราว 30 ไร่ มองจากภายนอกวัดแห่งนี้ดูไม่แตกต่างจากวัดทั่วไปที่เราพบเห็น หากแต่กิจกรรมที่เกิดขึ้นที่วัดแห่งนี้ต่างหากที่ทำให้วัดลานชะมีชื่อเสียงขจรขยายไปไกล

พระครูศาสนกิจจาทร (ชอบ โชติปาโล) หรือหลวงพ่อชอบ เจ้าอาวาสวัดลานชะ พระนักพัฒนาผู้ไม่เคยหยุดนิ่งในการสร้างสิ่งดีๆ ให้กับสังคม กล่าวว่า “ทำงานหุ้จ้ ตาหลายแหละ แต่หลงไม่เก่ง” ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าท่านมีความมุ่งมั่นในการทำงาน และถนัดทำมากกว่าพูด คุณงามความดีอะไรที่เคยทำ เมื่อทำงานสำเร็จแล้วก็ไม่ได้จดจำ เพราะคิดว่ายังมีงานอีกมากมายที่รออยู่

ส่วนหนึ่งที่ทำให้วัดลานชะ เป็นที่รู้จักก็เพราะที่นี่สื่อสารธรรมะผ่านสถานีวิทยุ พระพุทธศาสนาแห่งชาติ ทางคลื่นความถี่ 88.50 เมกะเฮิร์ตซ์ และทางคลื่นความถี่ 102 เมกะเฮิร์ตซ์ แต่ที่มากกว่านั้นคือ วัดแห่งนี้ยัง

ได้ชื่อว่าทำงานด้านจิตอาสาอย่างเข้มข้น โดยไม่ได้ยึดเอาตัวเงินเป็นที่ตั้ง หากแต่สามารถดึงดูดผู้คนทั้งใกล้และไกลมาช่วยเหลือกิจการงานของวัดด้วยความศรัทธา

ศรัทธาที่ว่านี้ เป็นความศรัทธาด้วยเหตุใด เราตามไปค้นหาความจริงด้วยกัน

เริ่มต้นที่...เกิดมาชาตินี้ต้องไม่เปล่าตาย

หลวงพ่อชอบ เจ้าอาวาสของวัดลานชะ คือตัวแปรสำคัญที่ทำให้เกิดการรวมศูนย์รวมใจของคนในพื้นที่ และสร้างศรัทธาจากญาติโยมที่มาทำบุญที่วัด ท่านเล่าว่าชีวิตวัยเด็กไม่ได้ลำบาก แต่ตัวท่านชอบทำให้ตัวเองลำบากด้วยการไปทำงานช่วยเหลือ

คนอื่น โดยเฉพาะคนเฒ่าคนแก่ ที่สำคัญยังชอบไปอยู่วัดมาตั้งแต่เด็กๆ เมื่อบวชเป็นพระภิกษุ จิตใจที่ชอบช่วยเหลือทำงานจิตอาสาทำให้ท่านมองทุกอย่างว่าเป็นสิ่งที่ “เราทำได้ ช่วยได้ เราต้องทำ” นี่คือนิเวศน์บาลใจสำคัญที่ขับเคลื่อนให้คนคนหนึ่งกลายมาเป็นพระนักพัฒนาในที่สุด

เกือบ 30 ปีที่บวชเป็นพระภิกษุ ท่านตั้งเป้าหมายไว้ว่าอยากทำให้ญาติโยมที่มาวัดรู้จักการ “ปล่อยวาง” และเรียนรู้ว่าแท้ที่จริงไม่มีอะไรเป็นของของเราเลยทั้งลูก เมีย ญาติมิตร ทรัพย์สินสิ่งมีค่า สิ่งนี้อาจจะเป็นของเรามากหน่อยก็คือ ความสุข ความทุกข์ และสุขภาพของตัวเราเท่านั้น นอกนั้นเป็นเรื่องนอกตัว ตายไปก็นำไปไม่ได้ ท่านจึงอยากให้ญาติโยมใช้ชีวิตนี้อย่างไม่เปล่าตาย แต่ทั้งความดีไว้ให้กับโลกใบนี้แทนตัวของมีค่าที่คนเราไฝหา

โครงการแรกๆ ที่เกิดขึ้นที่วัดแห่งนี้ จึงไม่ใช่การสร้างถาวรวัตถุอันใด แต่หลวงพ่อก็ใช้โอกาสจากการที่ญาติโยมนิมนต์ไปบรรยายธรรมะให้นักเรียนฟัง เชิญชวนให้ครูนำนักเรียนในโรงเรียนมาเข้าค่ายปฏิบัติธรรมที่วัด เพราะท่านเล็งเห็นว่า ยิ่งนับวันคนรุ่นใหม่อีกยิ่งห่างจากพ่อจากแม่ ห่างจากพระธรรมคำสอน อย่างน้อยๆ ท่านอยากจะ

ชี้ชวนให้เด็กๆ รู้จักว่าวัดมีหน้าตาเป็นอย่างไร กุฏิพระเป็นแบบไหน โบสถ์ใช้ทำอะไรบ้างเท่านั้น

เมื่อตั้งใจจะทำโครงการ หลวงพ่อก็มีการบริหารจัดการโดยมีสถานีวิทย์เป็นสื่อ รวมทั้งมีผู้ช่วยที่อาสามาช่วยกันทำงานที่นี้หลายคน หลายกลุ่ม กลุ่มแรกคือพระที่มาจากบวชที่วัดแห่งนี้ ซึ่งทราบเป็นอย่างดีว่าถ้ามาบวชที่นี้ทุกรูปต้องทำงาน กลุ่มที่สองคือญาติโยมที่มาปฏิบัติธรรมที่วัดและพักอาศัยอยู่ที่นี่ กลุ่มที่สามคือ เด็กวัด ที่ทางวัดส่งให้เรียนจนจบปริญญาตรีและหลวงพ่อก็ชักชวนให้มาทำงานควบคุมดูแลสถานีวิทย์ กลุ่มที่สี่ คือญาติโยมที่อาสาช่วยงานเป็นครั้งคราวไป ทั้งหมดนี้คือจิตอาสาที่มาช่วยทำงานให้วัดด้วยจิตศรัทธา ศรัทธาว่าหากทำในสิ่งที่ดี สิ่งดีๆ ก็จะเกิดตามมานั่นเอง

ในแต่ละปีจะมีเด็กๆ มาปฏิบัติธรรมที่นี้โดยไม่เสียค่าใช้จ่ายใดๆ ราว 8,000-10,000 คน รุ่งละราว 200-300 คน เมื่อถามหลวงพ่อก็ว่าเงินค่าใช้จ่าย อย่างค่าน้ำค่าไฟ ค่ากินอยู่ที่ท่านบอกกว่าราว 40,000 บาทต่อเดือน ไม่รวมค่าใช้จ่ายในการบริหารจัดการอื่นๆ ซึ่งรวมแล้วราว 100,000 บาทต่อเดือนนั้นได้จัดหาอย่างไร ท่านตอบอย่างอารมณ์ดีว่ามาจากความศรัทธาของชาวบ้าน

ที่วัดแห่งนี้ “ตั้งใจ” ให้มีกล่องรับบริจาคแต่เพียงน้อย แต่กลับได้รับเงินบริจาคในแต่ละเดือนเป็นจำนวนมาก นั่นเป็นเพราะส่วนหนึ่งเมื่อผู้คนได้รับทราบข่าวคราวของโครงการต่างๆ ผ่านสถานีวิทยุ หากมีจิตศรัทธาก็จะเดินทางมาทำบุญที่วัดเพื่อสนับสนุนการทำงานของวัดโดยไม่ต้องร้องขอ

บำบัตกาย บำบัตใจ...เฮ็ญมาที่วัด

“เวลาทำอะไรเราอย่าไปคิดเรื่องเงิน แต่ให้ทุ่มเทกำลังกาย กำลังใจ ผลออกมา ก็จะเป็นธรรมชาติ” หลวงพ่อพูดถึงกิจการงานต่างๆ ที่ชักชวนชาวบ้านมาร่วมกันทำว่า จะเกิดผลดีเมื่อไม่มีเงินมาเป็นที่ตั้ง ก่อนจะ

ร่วมเป็นองค์กรคุณธรรมกับศูนย์คุณธรรมเมื่อ 4 ปีก่อน ท่านเล่าว่าวัดแห่งนี้ได้ทำงานโดยยึดคุณธรรมด้านจิตอาสามาตั้งแต่ต้น โดยตั้งใจให้วัดแห่งนี้เป็นที่บำบัตกายบำบัตใจของชาวบ้าน

บำบัตกายก็ด้วยการใช้อาคารที่โรงพยาบาลควนขนุนมาสร้างไว้ในวัด ซึ่งในอดีตใช้เป็นสถานที่สอนนวด มาใช้เป็นคลินิกสมุนไพรสำหรับครอบครัว เปิดบริการทั้งนวดสมุนไพร และอบตัวด้วยสมุนไพรเพื่อรักษาโรค โดยทางวัดได้แบ่งพื้นที่สำหรับปลูกสมุนไพรเพื่อใช้ในคลินิกอีกด้วย คลินิกสมุนไพรฯ แห่งนี้เปิดโอกาสให้ชาวบ้านที่มีความรู้มาให้บริการนวดและสอนให้กับเพื่อนที่อยากมีอาชีพนี้ไปด้วย เป็นการสร้างรายได้และสร้างความสุขในการเป็นผู้ให้ไปในเวลาเดียวกัน

ส่วนบำบัตใจก็ด้วยการที่ทางวัดจะจัดพระภิกษุทั่วทั้งจังหวัดพัทลุง มาจัดรายการธรรมะให้ญาติโยมฟังทางสถานีวิทยุ โดยหลวงพ่อก็จะตื่นตั้งแต่ตี 4 มาจัดรายการทำวัตรเช้า ระหว่างวันก็จะมีพระภิกษุมาบรรยายธรรมะสลับกันไป และปิดรายการตอน 4 ทุ่ม ท่านบอกว่าความตั้งใจในการทำรายการวิทยุ ก็ด้วยนึกถึงคนที่ไม่มีความพร้อมในการมาวัด เช่น คนเฒ่าคนแก่ที่ชราภาพ ผู้พิการทั้งหลาย ท่านว่า **เหมือนยกวัดไปไว้ที่บ้าน** ส่วนผลตอบแทนที่ได้มันดีเกินคาด นอกจากจะเป็นการบอกกล่าวกิจกรรมต่างๆ ของวัดแล้ว ยังก่อให้เกิดความสบายใจกับคนที่ไม่มีโอกาสไปวัด หลวงพ่อบอกว่า คนไข้ติดเตียงคนหนึ่งบอกกับท่านว่า **“ได้ฟังรายการธรรมะแล้วสบายใจเหมือนได้ขึ้นสวรรค์”** เรียกได้ว่ารายการธรรมะของที่วัดลานสะเนนี้

เป็นที่รู้จักและมีชื่อเสียงในหมู่ผู้ฟังชาวพุทธ
เลยทีเดียว

นอกจากนี้ หลวงพ่อยังได้เตรียมการไว้
เพื่อให้เกิดความยั่งยืน แม้ในเวลาที่ท่านไม่อยู่
แล้ว ไม่ว่าจะป็นทายาททางธรรม หรือระบบ
การบริหารจัดการซึ่งมีการแบ่งหน้าที่ในการ
รับผิดชอบอย่างชัดเจน

หากถามหลวงพ่อกว่า อะไรคือ
กระบวนการในการชักชวนชาวบ้านมาทำงาน
จิตอาสา ท่านว่าสิ่งแรกคือการทำ ความเข้าใจ
และทำให้คนในชุมชนเห็นคุณค่าของสิ่งที่จะ
ทำว่ามีประโยชน์ต่อพวกเขาหรือชุมชน และ
ที่สุดจะส่งผลต่อสังคมที่เราอยู่ได้อย่างไร หลัง
จากนั้นพระต้องทำเป็นแบบอย่าง ถ้าอยาก
ให้วัดสะอาด พระทุกรูปก็ต้องจับไม้กวาด
มากวาดลานวัด อยากให้เกิดอะไรก็ต้องทำให้
เห็น ไม่ใช่การพูดแต่เพียงอย่างเดียว เมื่อ
พุทธศาสนิกชนเห็นว่าทำจริง ก็เกิดความ
ศรัทธาให้ความร่วมมือในที่สุด

อย่างไรก็ตาม หลวงพ่อกว่าว่าไม่ใช่
ทุกคนจะเห็นด้วยกับสิ่งที่ท่านทำ บางครั้งอาจ
มีเสียงตำหนิตีเดียวน รวมถึงบางครั้งก็มีการ
แสดงให้เห็นถึงความอิจฉาริษยาตามธรรมดา
ของการอยู่ร่วมกันเป็นสังคมใหญ่ แต่หลวง
พ่อบอกว่า “มารไม่มี บารมีไม่เกิด” ถ้าคิด
ว่าสิ่งนั้นดี จงทำต่อไปและใช้สิ่งนี้กระตุ้นให้
เราทำสิ่งที่ตั้งใจไว้ให้สำเร็จ สำหรับหลวงพ่อบอก
อุปสรรคปัญหาจึงเป็นเหมือนแรงกระตุ้นใน
การทำงาน ยิ่งเมื่อผลตีประจักษ์ คนที่ไม่เห็น
ด้วยก็จะเข้าใจ โดยไม่ต้องอธิบาย

เมื่อไปที่วัดแห่งนี้ เราจะสังเกตได้ว่าทุก
คนช่วยกันทำงาน พระช่วยกันกวาดลานวัด
เด็กวัดช่วยงานทั้งในห้องบันทึกเสียง และ
รอบๆ วัด อุบาสกอุบาสิกาไม่มีใครนั่งปล่อย

เวลาไปเปล่าประโยชน์ สมกับที่หลวงพ่อบอกว่า
“ทุกคนต้องทำงาน ไม่มีใครได้อะไร
มาฟรีๆ

ที่นี่เราเน้นอยู่ด้วยกันด้วยความรัก
ความเข้าใจเหมือนคนในครอบครัว เด็กวัดที่
เราส่งเรียน เราให้ความรักความอบอุ่น ทุกคน
รู้หน้าที่ช่วยกันทำงาน เมื่อเรียนจบแล้ว

บางส่วนเราก็ชักชวนมาช่วยงาน มาเป็นกำลัง
หลักของวัดต่อไป”

ทั้งหมดนี้ คงเป็นคำตอบได้ดีว่าทำไม
วัดแห่งนี้จึงมีความสำเร็จในการสร้างพลัง
ศรัทธาให้คนหลากหลายวัย หลากหลายเพศ
มาร่วมด้วยช่วยกันเพื่อสรรค์สร้างสิ่งดีๆ ให้
เกิดขึ้นที่นี่

คำตอบที่ได้... ไม่ได้มาจากพระรูปใด
รูปหนึ่ง แต่เป็นเพราะผลดีที่ทุกคนรู้ว่าทำไป
เพื่ออะไรนั่นเอง